

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 27. marts 2026

Sag BS-49962/2025-HJR

A
(advokat Henrik Skoglund)

mod

B
og
C
(advokat D for begge)

I tidligere instans er truffet beslutning af Østre Landsrets 9. afdeling den 21. maj 2025 (BS-24774/2024-OLR).

I pådømmelsen har deltaget tre dommere: Oliver Talevski, Lars Apostoli og Ole Hasselgaard.

Påstande

Kærende, A, har nedlagt påstand om, at Østre Landsrets beslutning af 21. maj 2025 ophæves, og at ankesagen afvises fra landsretten.

Indkærede, B og C, har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Den 16. april 2024 afsagde Retten i Næstved dom i en civil sag, hvor B og C blev dømt til at betale 125.000 kr. til A, fordi retten fandt, at de ikke havde overholdt deres loyale oplysningspligt ved salg af en fast ejendom.

A var under sagen repræsenteret af advokat Niklas Suhr Lillebæk, og B og C var repræsenteret af advokat D. Ingen af advokaterne havde møderet for landsret.

Den 14. maj 2024 indgav advokat D ankestævning på vegne af B og C. Af ankestævningen fremgår bl.a.:

”Som advokat for B og C påanker jeg herved til Østre Landsret den af Retten i Næstved afsagte dom i sagen...

...

København, d. 14. maj 2024

D

Advokat”

Senere samme dag sendte advokat Niklas Suhr Lillebæk en anmodning til Østre Landsret om godkendelse af ankesagen som landsretsprøvesag.

Dagen efter, den 15. maj 2024, sendte advokat D en tilsvarende anmodning.

Landsretten oplyste ved meddelelse af 19. september 2024, at sagen ikke var egnet som landsretsprøvesag for begge advokater på én gang. Herefter lå ankesagen stille indtil den 21. januar 2025, hvor landsretten rykkede parterne for en afklaring af prøvesagsspørgsmålet.

Ved meddelelse af 24. januar 2025 fastholdt advokat D sin anmodning. Den 27. januar 2025 godkendte landsretten ankesagen som landsretsprøvesag for advokat D med sædvanligt forbehold for sagens udførelse.

A skiftede herefter advokat, således at hun i ankesagen var repræsenteret af advokat Henrik Skoglund. Ved ankesvarskrift af 24. april 2025 nedlagde advokat Henrik Skoglund på vegne af A påstand om afvisning af ankesagen med anbringende om, at advokat D, som havde indleveret ankestævningen på vegne af appellanterne, ikke havde møderet for landsret.

Ved beslutning af 21. maj 2025 bestemte landsretten, at ankesagen ikke afvises. Af retsbogen fremgår bl.a.:

”I ankesvarskriftet har A principalt påstået afvisning under henvisning til, at ankestævningen er indgivet af advokat D, der ikke har møderet for landsretten, subsidiært afvisning i medfør af retsplejelovens § 368 a, og mere subsidiært stadfæstelse.

Landsretten bemærker, at advokat D har anmodet om at have sagen som prøvesag, hvilket landsretten tidligere har godkendt. Landsretten har herefter i overensstemmelse med praksis for prøvesager fundet, at der ikke er grundlag for at afvise anken under henvisning til, at advokat A ikke har møderet for landsret.”

Ved afgørelse af 1. oktober 2025 meddelte Procesbevillingsnævnet tilladelse til at indbringe landsrettens beslutning for Højesteret. I forbindelse med indbringelsen har landsretten ved brev af 20. oktober 2025 afgivet følgende udtalelse:

”Landsretten henholder sig til den truffne afgørelse.

Det kan oplyses, at landsretterne igennem mange år har fulgt den faste praksis, at advokater, der (med forbehold for sagens udførelse) ønsker og opnår godkendelse af en sag til brug for aflæggelse af prøve efter retsplejelovens § 133, stk. 1, kan indgive processkrifter i eget navn. Landsretternes praksis går tilbage til tiden før indførelsen af domstolernes digitale sagsportal. Det bærende hensyn bag var – og er fortsat – at sikre advokater fra enkeltmandskontorer en reel mulighed for at kunne aflægge omtalte prøve og for som led i forberedelsen heraf at kunne varetage skriftvekslingen på en let praktiserbar måde.”

Anbringender

A har anført navnlig, at landsretten af egen drift burde have afvist ankestævningen af 14. maj 2024, da den hidrørte fra en advokat uden møderet for landsret, jf. retsplejelovens § 261, stk. 2, og da det heller ikke er en mødeberettiget advokat, som har formuleret eller godkendt indholdet, jf. UfR 2021.4019 Ø og UfR 2024.1608 Ø.

En efterfølgende anmodning om godkendelse af hovedforhandlingen som prøvesag kan ikke tilsidesætte retsplejelovens § 261, stk. 2. Der er intet grundlag i bestemmelsens forarbejder, retspraksis eller den juridiske litteratur for at antage, at bestemmelsen kun gælder ankestævninger under forudsætning af, at der ikke gives forhåndstilsagn om, at sagen godkendes som landsretsprøvesag.

Landsrettens godkendelse som prøvesag kan under alle omstændigheder ikke gælde med tilbagevirkende kraft, således at skrifter indleveret, førend der er ansøgt om forhåndsgodkendelse af sagen som prøvesag, anses for korrekt indleveret.

B og C har anført navnlig, at det ikke har været tanken bag retsplejelovens § 261, stk. 2, helt at udelukke advokater fra enkeltmandskontorer fra at opnå møderet for landsretten.

Ankesagen vedrører et principielt spørgsmål om, hvorvidt en sælgers oplysningspligt ved salg af fast ejendom også omfatter forhold uden for ejendommen. Afvisning af ankesagen vil krænke appellanternes retsfølelse og fratage dem muligheden for at gøre brug af to-instansprincippet.

Højesterets begrundelse og resultat

Retten i Næstved afsagde den 16. april 2024 dom i en sag, hvor A havde sagsøgt B og C i en sag om erstatning for manglende overholdelse af den loyale oplysningspligt ved salg af en fast ejendom. B og C blev dømt til at betale 125.000 kr. til A.

På ankefristens sidste dag den 14. maj 2024 indgav advokat D, som ikke havde møderet for landsret, en ankestævning på vegne af A og B. Dagen efter indgav han en anmodning til landsretten om godkendelse af ankesagen som prøvesag, jf. retsplejelovens § 133.

Den 27. januar 2025 godkendte landsretten ankesagen som prøvesag for advokat D med sædvanligt forbehold for sagens udførelse.

Spørgsmålet er, om landsretten burde have afvist anken.

Det fremgår af retsplejelovens § 261, stk. 2, at retten på embeds vegne har at afvise personer, der ikke er berettigede til for den at give møde for andre, og at tilbagevise processkrifter fra andre end parten og de nævnte mødeberettigede personer.

Højesteret finder, at retsplejelovens § 261, stk. 2, sammenholdt med reglerne om prøvesager, jf. § 133, skal forstås sådan, at en ankestævning indgivet inden ankefristens udløb af en advokat uden møderet for landsret skal anses for rettidig, hvis advokaten inden ankefristens udløb har anmeldt sagen som prøvesag for landsretten. Det gælder, uanset om landsretten efterfølgende godkender sagen som prøvesag. Godkendes sagen ikke, er anken fortsat rettidig, og de yderligere processkrifter, som den pågældende advokat måtte have afgivet inden afslaget på godkendelse, skal ikke nu tilbagevises. Hvis ankestævningen hidrører fra en advokat uden møderet for landsretten, som først efter udløbet af ankefristen anmelder sagen som prøvesag, er anken ikke rettidig, medmindre sagen behandles efter reglerne i den forenklede proces, jf. retsplejelovens kapitel 39, jf. § 260, stk. 5.

Som nævnt anmeldte advokat D sagen som prøvesag efter ankefristens udløb, og anke er således ikke sket rettidigt. As påstand om afvisning af anken tages derfor til følge.

THI KENDES FOR RET:

Denne ankesag afvises fra Østre Landsret.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal B og C betale i alt 17.500 kr. til A.

Kærefgiften tilbagebetales.

Det idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage og forrentes efter rentelovens § 8 a.